

PENCKÓFER JÁNOS

Fényfolyam

*Élvezni az elsuhanót:
estben, éjszakában, hajnalban, reggelben*

1.

Szerlemcsütörtök. Minden, ami vér- és léleklobbanás, és minden, ami megtisztulás, megnemesedés és felemelkedés is egyben. Igen, az az élmény jelezte a szerlemcsütörtök közeledtét, melyben megjelent és mindjárt át is lényegült egy szalvia-szirom, egy sárga fényképezőgép és kackiás bajusz, egy MNF (díszítésű Gukker) ahogy Icukáék mondták –, de hát sorba minden: csuklós karfa, utazótáska, vagy épp az izülethasogatás, Skirecki Margit szája-íve, falukúti felbolydulás, Lahotáék csacska ikreinek felharsanó jelszava, hogy Megjöttek a táposok, igenis az az élmény, melyben minden hirtelen minősül, fordul át egy másik állapotba. Ugyanakkor mégsem kiragadva, kiemelve és csupán a szebbik, avagy jellegzetesebbik pillanatait tartva meg mind ezeknek, nem csak így Látjuk mi önmagunkat, nem, ők korántsem ilyesmi: Válogatott élményeket ápolnak a megérkezésükről, hanem Mindent őrünk – Most is mindent látunk, hallunk, érzünk –, mindent, mindent, ami Ekkor itt fogadott minket: ami ekkor jól elszédítette őket, hiszen elsősorban ezt a szédületet, Ezt vittük magunkkal első itteni szálláshelyünkre, elalvásunkba, és Ez vitt át bennünket első napunktól a másodikba: szerdából a csütörtökbe, igen: Talán az a legfontosabb, Ami elszédített minket. Ennek lett alapja az a mámoros öröm, mely Itt, a Falukútján találta meg őket, amikor már Valamennyien élveztük, mindannyian élvezték a káprázatot, azt az utolérhetetlenséget, hogy az égvilágon minden pezseg, zszibong, mozog, pörög, hogy a testet menten megszünteti, olyan izgalom zizegteti a lelket; mikor minden gyorsan változik, leginkább minden elmarad, örökre elmúlik A hirtelen mosolyú pillanatban: érzelem vagy ésszel szerzett tapasztalat,

ami való s ami nem-való: a szó, a kislányhangon kiénekelte szó, hogy szerelemcsütörtök vagy Egy furcsa, olyan félig-meddig kész torony, Egy fenyőfára hasonlító félig kész torony emléke fenn, a Szugoly oldalában, amint megvilágította hirtelen a Magyar Nova Futura, mielőtt oldalra állt volna, mikor minden-minden elmarad, és ennek ellenére semmi sem fájdalmas, szomorú vagy szorongásos: lehet Skirecki Ivett korú vagy Kovács Livia alakú itt az ember, lehet Csernyáki Feri, vagy Tunyogi úr, Icuka néni, esetleg épp A sárga Moszkvicsából rémülten kiugró, s papírlapját lobogtatni kezdő kicsi, köpcös férfi, amint félhangosan odajelez: Erika, hkmm, Erika, Igazgató asszony, itt vagyok, azonnal kezdhetjük, ha gondolod, e kisleányként viselkedő ügyintéző, vagy kicsoda, akiről azonnal kiderül, hogy Kristofóri Zoltán, amire meg Takáts-Kis Zsolt úgy felkapja a fejét, mint hogyha – Csernyáki Ferivel szólva – Julia Robertset mondtak volna, Jennifer Lopezt esetleg, ám amikor ez sem jelent, mikor önmagában ez sem jelent állandót, vagy figyelemreméltót, mert valami mindig fontosabb, valahogy mindig az a fontosabb, ami épp előáll, mert pezsgett, zsidogott, mozgott és pörgött minden itt, ezen a Falukútján –: micsoda egy megérkezés, hú, micsoda kikászálódás volt ez a gyér világításban. Tehát semmiképp sem kiragadva, kiemelve valamilyen átminősült élményt, semmiképp sem ilyen valóságot, semmiképp sem egy Valamiféle összezizegettet s összeérett – ahogy Kozma mondta –, nem egy ilyen lelkiállapotot ünnepezve Kerültünk a szerdából a csütörtökbe, hanem hát az Eddig megtett útra, Arra a talányos fonadékra ugyanúgy figyelve, azzal összekapcsolva e Falukútját: Így láttunk, hallottunk, éreztünk és tudtunk mindent ott, a Falukútján, arra a fonadékra is jól figyelve, amely idehozta őket, sőt még éjszakájukat is úgy alakította, hogy aztán majd onnan is tovább segítse őket, még ha baljós sejtelmekbe ágyazottan, ámde sugalmazza nekik: Nagyon rövid ám az élet –: lássák, hallják, tapintsák, érezzék: élvezzék – egy csöppet se sajnálják: élvezzék – az elsuhanót estben, éjszakában, hajnalban, reggelben, és ha több, ha úgy érzik, hogy mégis több az öröm, mint a félelem, hát mondják csak nyugodtan ki, amikor itt a másnap, mondják ki, ha úgy gondolják: szere-

lemcsütörtök. Ezt a fonadékot: ezt az utat, és Az utat továbbgyengető hangsúlyokat – ahogy Pflumm azt mondta –, azokat kell számbavenni, melyek estben, éjszakában, hajnalban, reggelben egyaránt megvoltak, továbbéltek, azokat a mozdulatokat és arckifejezéseket meg nyomatékokat kell számbavenni, melyek legelőször szembeötlő módon ott, a névsorolvasáskor tűntek elő, Kristofóri Zoltán rendezkedésekor váltak láthatóvá, amely rendezkedés hirtelen csapott át idéetlenkedésbe, kapcsolásba. Ámde az, hogy Valakik csupáncsak Ezekre utaznak itt, közöttük – T. Varga Zsomborunk szavaival –: Egyeseket csak a viszonyfelgombolyítás, valamiféle pletykaútvonal izgalma hozott ide, na, hát ezt a Kovácslivi visszautasítja, aki Nagyáki szerint olyan szemekkel szúrta a körszakáll felé, amikor meghallotta ezt – mármint a viszonyfelgombolyítást és pletykaútvonalat –, mikor meghallotta ezt, ő Úgy nézett a körszakállra, mint a véres ingre –: Totál bepöccent a csajszí, pedig hát A bolond is láthatta: csupán évödni szeretett volna vele ez a körszakállas.

Cókmókok között, a kikászalódás utáni tipegésben-topogásban, ide s oda keveredő-kavarodó mozdulatok, gesztusok és szavak között – komolyra fordítva – hol lett volna Kovács Liviának arra ideje, hogy megsértődjön. Ő leginkább azt figyelte, Miért ez az idegeskedés, ő nézett, Mint a moziban, amikor ez a Kristofóri Zoltán nevű ügyintéző hirtelen valamin fennakadt, a szerencsétlen meghökkent – Ivett csak ennyit mondott: Na, ez beparázott –, merthogy nyögött, krárogott, szeretett volna túllépni azon, amibe belekeveredett, ám a zavar, az csak még inkább maga felé terelte a figyelmet. Láthatóan el akart valamit kenni, eltussolni, de ez olyan elbizonytalanodottá tette – Kovácslivi nem látott és nem hallott egyebet, ő ekkor csak ezt figyelte: Mi ez az egész. De lehet, meglehet, eddig a pillanatig egyszer tényleg csúnyán nézett Arra a Varga nevűre – Ha már Nagyáki állítja –, Tényleg, mintha órá célzott volna, piszkálódni próbált volna, De hogy véres ing, Na, mindegy, nem lényeges, annyi minden történt akkor, még egy kicsit az is izgalmas lett, ahogy ez a Kristofóri Zoltán sorba szólította őket – Ahogy ez a férfi buzgólkodott! –, amint rendezte a dolgát: kiket

kikkel, hová, kit kivel lehetne, hogyha változtatni szeretnének ezen az elhelyezésen, amit ő a vezetőséggel, az igazgató asszonnyal már lerögzített – így mondta, hogy: lerögzített –, Itt a legfontosabb az, hogy jól érezzék magukat, mindenki otthon érezze magát, ezt hangsúlyozta – méghozzá: Szakmányba, ahogy Lahotáék ikrei mondták mindenre, ami gépiesen ismétlődik –, s nem volt egyértelmű, hogy ez tetszik, avagy bosszantja az igazgató asszonyt, merthogy az csak várt, Erika nem szólt semmit, nem avatkozott az eligazító munkába. Ám amikor ez a fennakadás, zavar, krákogás, a Beparázás felkeltette a figyelmet, mikor az a névisméltés bekövetkezett, főként a csend s a várakozás, merthogy senki nem jelentkezett, na, hát e szünet szemmel láthatóan kibillentette a nyugalomból, pedig csak egy pillanat volt az egész. Csupán egy pillantig tartott ez a csend és várakozás a szabályos rendben, amelyben különben ekkorra már elég sokan úgymond: megtalálták egymást: szállásadó s vendég Szép lassacskán összeismerkedtek, egy-két keresetlen szóval és mosollyal bizakodóan néztek az este hátralevő idejére, vagy a beszédesebbjéből máris ömleni kezdett a szó, hogy Micsoda egy nap volt, meg hogy Várjunk, nyugtával, csak nyugtával, és kacagtak is hozzá, de itt ők is, itt mindenki elhallgatott, nézték, kit szólítgatnak, hogy ki az, aki nem siet, hát van olyan, aki nem akar véget vetni már Ennek az egész idéetlenkedésnek. Így aztán a Szahajdák Istvánon, ezen a néven még hogyha át is billent: döccent, s visszaállt a nyugalom – A Szahajdák, ó, az a szerencsétlen, Tényleg a Szahajdák István, milyen messze van, mintha egy hete történt volna, Az is mit összemaszatolt, mikor kereste, amikor nem találta sem az útlevelét, sem a, á, de hagyjuk –, és már folytatták a beszélgetést, ám az ismétlenül elhangzott, a hangosabban megismételt Boross Nándor s Gál Attila néven, itt már nem tudtak oly könnyedén átjutni, mert a csend, a sugdolózás, amely azonnal beindult, Erikát itt, ez a pillanat máris a színre dobta. És még ekkor is, mikor már mindenki figyelt, még ebben a töredék pillanatban is felhangzott, annyira buzgó volt szegény Kristofóri, így a sugdolózásra még rá is tett egy jókora lapáttal azzal, hogy még egyszer jóhangosan megismételte, hogy Boross Nándor, Gál Attila –

de az Attila vége már szinte elhalt –: igen, igen, Olyan felismerés volt ez, szinte tapintható lett az ügyintéző felismerése, az szinte hallható volt, amint olyasmit gondol, hogy Tessék, azt a kurva mindenit, amitől félttem, itt van, tessék, megehetem, bassza meg az ánti, na, ezt megint megcsináltam, na, ezt megcsináltam rendesen.

Csak egy pillanatra, hogyha szabad lenne neki, annak a Korrektül deresedő, De még milyen jól deresedő – amiként Aranka azt megjegyezte, és Eleonóra tódította –, magas, öltönyös, nyakkendős valakinek, hogyha szabad lenne annak a fekete köpenyesnek, aki elnézést kér, Hogyha szabadna, akkor ő közbeszólna. Csakis azért zavarja meg ezt az ügyintézést, Ugye Erika is, igazgató asszony, s Zoltán szintén megengedi, hadd szóljon ő, ha már így sikerült ideérnie: a Kedves vendégeink ne gondolják, ennek ez a rendje, azt, hogy errefelé ilyen a szokás, ilyen a vendégfogadás. Ezer bocsánat, tényleg Nagyon egy bolond nap ez a mai, elnézést, de ő is így mondaná, most már ő is így mondja – ha megengedik: Szpivák József ő –, és Bükkösteszéd polgármestere örül, hogy köszönheti, fogadhatja, akik végre-valahára szerencsésen megérkeztek erre a vidékre. Egész délután a Kedves vendégeink fogadására készült a cég, a Tsikeri és Társa, s természetesen a község: ők is: Bükkösteszéd, hogy – amint ezt amúgy mindig szokták – Méltón s méltó körülmények közt fogadják ezt a mai csoportot is, de hát annyi minden történt, hogy ő úgy érzi, neki már egész ittlétük alatt ennek a csorbának a kiköszörülésén kell majd fárdoznia, de ő ezt megteszi, ő megígéri, hogy ezt meg is fogja tenni. Nem engedheti meg senki, Ne engedjük, hogy a véletlenek sorozata, hogy a különösen balszerencsésé lett napok – Mint ez a mi szerdánk –, hogy hát ezek kifogjanak vendéglátókon és ideérkezetteken, hogy bárki azt higgye: Na, szép kis turistairoda ez, na, szép kis vendégfogadás az ilyen, ahol félhomályban tartják meg az eligazítást – Majdhogynem fű alatt –, hogy amint kiszálltak ebből a pazar luxusbuszból, Hát mi kutyafutóban intézünk mindent, itt, a gyér világításban, hancúrozó gyerekek között, egy néhány méterre a főútvonaltól, amely ha nem is olyan nagyon forgalmas, hiszen csak ide, egy másik faluba: Tiszavándra vezet,

De hát azért mégis. Úgyhogy ő azt mondja, arra kérne mindenkit, hogy Szánjanak még rá egy kis időt, kevéske fáradságot, s vonuljanak át Ide, egynéhány méternyire, igen-igen, már az ügyesebbje akár indulhat is, Menjünk csak, s ő közben is, meg majd már a teremben mindent elmagyaráz, mindent szépen Helyrerakunk, nem, az tényleg nem járja, hogy így az útszélen, ahogyan Mi nevezzük: Falukútján. Ő, a csomagokat akár hagyhatják, Az embereim itt maradnak velük, csak nyugodtan, nyugodtan – Amire mi meg nyomban átvonultunk, át a rézsút szemközti kis épületbe –, A mi gyönyörűen átépített régi klubunkba, ahol ők annyi, ó, de mennyi háborús filmet néztek meg. Bükkösteszéd s Tiszavánd – E rokon községeink – iskolás népe, hát volt olyan idő, amikor minden kedden itt tanyázott –, azt ők sosem felejtethetik el, de hát a felnőttek is, nem, azt ezek a Fiatal vendégeink, Nem, azt önök elképzelné alig tudnák. És mondta, fújta Szpivák József a magáét, ahogy Tunyogi úr mondta: Hivataloskodott is, meg közvetlenkedett is, amíg ők, a Magyar Nova Futurások átvonultak az új Szórakoztatóközpontba, ahol Akkor még egyszer, Ha megengedik, szeretettel üdvözölt a polgármester mindenkit, azokat külön is, akik e turistaút sikerén dolgoznak, fáradoznak: üdvözlés hát mindenkinek mindenkitől, szeretet e helység valamennyi lakójától, vezetőségétől, na és megkülönböztetett szeretet A vendégfogadó családjaink nevében, úgyhogy tényleg pezsgett, zizegett a minden, mosolygás, kacagás, beszélgetés, nem csoda, ha eszük ágában sem volt már az előbbi aprócska gubanc, hisz olyan Rokonszenves férfi ez a polgármester, Aranka szerint: Igazán kedves, Icuka, te hogy gondold, nem hasonlít ez a férfi kicsit a mi Huszti Péterünkre, mert a szája, meg a mosolya, hát nem olyan, mint amikor a Huszti elkezd: Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem – na szóval: szinte tökéletes volt a fogadtatás. Amikor pediglen Kristofóri Zoltán mellé ő, a polgármester úr is, és még Pekárscsik Erika is betársult, hát egészen családias lett Az egész minden, ami körülvette őket: ahogyan a neveket olvasták, meg ahogy a vendéglátó család képviselőiben bemutatkoztak A helyiek, az szinte egyetlenegy pillanat volt, olyan ügyesen és gyorsan, könnyedén

ment minden. Hogy hát akkor Szanyi Katalin s a hozzá került Lengyel Aranka, Lengyel Mihály és az unoka: Csernyáki Ferenc – jól van; Beckes Melinda és az ő vendégei: Somogyi Kálmán, Somogyi Eleonóra és úgyszintén az unoka: Babus Krisztina – rendben; Kézdi Zuzsanna és vendégei: Horváth Ilona, Sztarecz Mária, valamint Baksa Elemér és Tóth Béla – ez persze két különálló lakószoba, külön a férfiaknak és külön a két hölgynek – rendben; Halmosi Anna és vendégei: Tunyogi Albert és Tunyogi Bernadett – jó; Teszlecskó Irén és vendégei: Pákh Szilvia, Stéfán Györgyi, Kovács Livia valamint Skirecki Margit és Skirecki Ivett – szintén két külön hely; Lahota Anett és vendégei: Kozma Tivadar, Pflumm Gábor, Kiss István, Kissné Bimba Anna, Koleszár Attila és Koleszár Natália – minden úgy lesz, amint azt előzőleg rögzítették, úgyhogy A hatok: a két világtalan s az őket ellátó-segítő házaspárok Most valahogy teljesen elkülönültek; Brondzei Gyöngyi s vendégei: Nagy Sándor, Nagy Ákos és hát sajnos, amint igaz lett, hogy Szahajdák István, ő lemaradt a csoportról, úgyhogy csak ketten: Gyöngyikével majd még egy kis apróságot, mindjárt, szóljon, El ne fejeltsük már; na de tovább: Stecz Júlia s vendégei: Szedlákovics Tamás, Takáts-Kis Zsolt, valamint Korsunovszki Valentin és Molnár Márk, de szintén külön-külön – rendben; Korpos Karola és vendégei: Pihor Endre, Miklós József János, valamint T. Varga Zsombor és Kődöböcz András ugyancsak külön-külön – jól van; na és végül Kobály Miklós valamint Szabadi Zsuzsa – őket a Községháza szállásolja el, és persze szintén külön-külön, s akkor maradt-e még valaki? Ja, Fodor Ágnes, vele szintén mindjárt, amikor a Gyöngyikével; maradt-e még valaki? És ez a Maradt-e még valaki, ez milyen érdekes, hogy nem a gubanc felé terelte a közfigyelmet, ugyanis egymásra néztek, de korántsem úgy, Minthogyha kerestünk volna valakit, hanem hát ők, az immár összetartozók a saját biztonságukat nyugtázták ebben, hogy Ez megvolt, Na ez rendben, Akkor foglaljuk el szálláshelyeinket – Együnk már valamit!, Nagyon kéne már egy rendes vécé, zuhany! –, de itt aztán mégsem eseménytelenség következett, hanem különös kis dolog történt. Mintha elfogyott volna a szó, vagy mintha eddig valamilyen láthatatlan, ismer-

retlen valaki szeretne szólni, mintha most még ide is, a busz után még ide is utánuk jött volna az a valami, amire ők, mintha angyalokra kérdeznének, úgy kérdeztek rá ott, a buszukban, Tisztára ilyen lett most egy töredék pillanatra a rendezkedés: csend, csupán egy pihégesnyi szünet, ám az tökéletes némaság volt, akár délután a Magyar Nova Futurában: csend, amelyet felelősség megtörni, de aztán váratlanul Ivett bűgő-barna, bolyhos hangja Mikor belehegedüzt – Hát most induljunk el haza! –, no, hát ez mindenkit megérintett, megindított, Ez most mindenkire igenám hatott. Majdhogynem valamennyien – még másnap is, még harmadnap is, egész Ittlétünk idején – emlegették, alkalmanként vissza is idézték, mikor mire téve ki a hangsúlyt, úgy mondták el jónéhányszor, hogy az kijelentve is meg kérdeve is, de felkiáltva, felszólítva és óhajtvá szintűgy Hegedüzt – Hogy a Csernyáki Feri szavánál maradva utaljanak ők erre.

2.

Visszafelé lenne az előre? A hazafelé vivő s csalogató Természetünk, ösztönünk elengedése, szabadjára engedése, ez lenne a Valódi haladás: Előrejutásunk, hogy a legszebb, legigazabb irány ebben keresendő? Végsősoron van ilyen! És még csak nem is ritkaságszámba menően különös egy gondolat ez – Mondtuk –, nem egy hajmeresztő feltevés ez, melyre többen többször, később aztán sokan sokszor visszatértek, vitatkoztak részletein, ámde abban nem, Na, abban nem volt nézeteltérés, hogy az az élmény valóságosnak tekinthető-e, hogy hát ilyennek vegyék-e, ami Ennek a Skirecki lánynak, Ivettnek ehhez a rendkívüli hatásosra sikeredett Kihegedüztéséhez kötődött bennük. Merthogy érdekes: Ez valamennyiünkben felébresztett valamit, ez Nyomot hagyott, ezt a közbeszólást Nem mosta el olyan könnyen a zszibongás, nyüzsgölődés, amely persze A kis szünet után gyorsan folytatódott. Úgy bizony, a rövid csend után, A magától előállt szünet után mindjárt ki-ki megtalálta elejtett fonalát, ámde ezt az élményt nem tudta feledni senki, most már minden ezzel együtt formálódott, s szintén érdekes,

hogy azonmód, már ott, a hőkkenetben, már a rövid mondat elhangzásakor érezték azt a különlegesnek mondható vágy-ötletet, igény-ötletet, amely szerint valóban: Mi lenne, ha Itt és most hagynánk mi abba az egészet, na de tényleg: mi lenne, ha most ők elindulnának hazafelé. Az élmény, persze, nem ebből állt, ez csak Futólagos szélsősége volt az átvonuló gondolatnak – amint Takáts-Kis Zsolt mondta –, Ez az élmény – ahogy később magyarázták –, korántsem mondható egyszerűnek, egysíkúnak, hisz az egyáltalán nem abból a Szimpla szálból állt, hogy szedjük-vegyük hát magunkat és – Ahogy az itteniek előszeretettel mondogatják –: Irány: Surány, vagyis ki se kell pakolni: Hátunkra a betyárbútort s gyerünk vissza, át a túloldalra. Dehogy-dehogy, egyáltalán nem ilyesmit éreztek ők akkor – Dodi szavát idevéve –: Primkó volna, hogy ez bizony túlságosan primitívnek volna mondható, ha ők az élményüket csupán erre zsugorítanák le, merthogy akkor épp a lényegét, az élmény és az érzés összetett lényegét veszítenék el. Tudnillik ők ezt úgy értették meg magukban ezt a hirtelen jött felvetést és elgondolást, ahogy azt a hangadók: a Varga Zsombor, Kődöbocz Bandi meg Szedlákovicsék is, Takáts-Kisék – No de felesleges most vagy húsz-huszonöt nevet felsorolni –, sokan na, ahogy azt ezek mondogatták: Olyan érzés támadt bennünk Ivett szavai nyomán, hogy épp ideje lenne továbblépni, ámde úgy gondolták ezt a továbblépést, hogy annak csakis az otthonosság útján kéne folytatódnia: hogy úgy haladjanak most már előre, mintha nem az idegenségben, hanem az otthonosságban, egy elfeledett és most újra birtokba vehető otthonosságban lennének. Olyanforma érzés volt ez – ahogyan azt Tunyogi Albert elkezdte magyarázni –, Mint amikor valamennyien a középkorúak: Az ifjúság s az öregség határán állók – Elég széles határ, ámde mégiscsak határ –, mikor az ezen egyensúlyozók egyszer csak felismerik, hogy a haladás és életbenmaradás iránya a visszaút, egészen pontosan: Az újrakezdés gyönyörűsége, hogy Most már érett szívvel, lélekkel szerezhetnek – És kell is szerezniük! – lehetőséget az egyszer már bejárt út megtételéhez, hogy egyszer csak ők mindannyian így vehessék, vegyék vissza jogos jussukat az élettől: A felszabadult eljárásadozást a szerelemben:

azt a könnyedséget, mely a legnagyobb terheink titkait is megmagyarázza nekünk, Egyébként – tette hozzá – úgy, amint azt mindannyian megtettük már tizenévesen, vagy hát a későn érők húszesztendős fejjel, csak akkor valahogy elhittük, ha egyszer már a miénk ez a szépséges teher, hát mindörökké nálunk is marad, Ha egyszer a miénk volt már, akkor mindörökre meg is értettük, hogy mit keresünk ezen a világon. Egyébként meg ez az egyik legnagyobb tévedés, és hogy milyen elfojtott erőt rejt önmagában, elég hogyha Ezen falukúti percek közül Arra emlékezünk, amikor a Tóth Béla ragadta magához a kezdeményezést, amikor meg sem várva, hogy a polgármester úr meg Pekárcsik Erika megszólaljon – kezükben egy-egy kis talpas pohárral vártak –, hogy a pohárköszöntőhöz felkészültek elmondják a mondandójukat, mikor a Tóth Bélát nem érdekelte senki, semmi: mindjárt, amint hozzájutott, felhajtott egy féldecit, és Szilvi szerint Úgy nézett körül, Mint aki első prédáját keresi, és amit e körbetekintéséhez még össze is hordott, na hát az Tényleg igazolni látszik Tunyogi úr bölcsességét, amit Ez a kackiás bajuszú nőimádó Tud az élet értelméről és a szerelem dolgairól, leginkább meg A világ legszebb csodájáról, amit ő a nőkről gondol, arról a csodáról, ami az ő egész életét Egy folyamatos szerelemmé tette, értelemmel meg is telítette.

De csak megkísérelni lehet, hogy Tóth Béla gondolatait bárki összeszedje! Hiszen ki tudná azt elmondani, mire gondolhatott vajon Ez a fazon, amikor a szerelem, a testi kíváncsóság és ahogyan ekkor fogalmazott: A mi magyar testvéreinkkel történő találkozást egybefonta, amikor – Nagyáki szavával – Ez a főszer szinte mindent mindennel összehozott. Mert hát hogyan, mi alapján, milyen elképzelés szerint kerül egymás mellé – vetette fel Sunyó is – például egy Valamiféle brácsa s cimbalom, aztán egy nótacsokor meg a Drága testvéreink, s főként Azt nem értette közülünk senki, hogy miféle Csapda ez, Miféle kelepce ez – ahogy Molnár Márk is megkérdezte. Mert valami olyasfélét hordott össze Ez a Tóth, hogy Kerüljük ki azt a cimbalomra, brácsára, esetleg vonósnegyesre írt nótacsokrot – Így mondta –, miszerint haza, Mi a testvéreinkhez, a Drága elszakított véreinkhez érkeztünk

meg, és Elő a kesergést, a siránkozást – Na, hát nem, E csapdát ki kéne kerülni, ámde ugyanakkor ezen az alapon álljanak eléje annak az egésznek, Ami mellénk elszegődött, mi e nagyon furcsa, balsejtelmes napot tudtuk nélkül alakította nekik ilyené, mintha ők csak játéksze-
rei lennének valaminek, Ami itt már régen elkezdődött, s ami Ekkor megint valamilyen újdonsággal készülődött előállni. Ez egy olyan ér-
zés lehetett a Tóth Bélában, amit csak az ő szavaival lehet és szabad magyarázni, Mint amikor kocsink rátér végre-valahára – fejtegette Tóth Béla, miközben Lassan-lassan valamennyiünk kezébe pálinka került –, akire – Tóth Bélára – azért is figyeltek fel a harminchatok, merthogy ő csak ezzel kapcsolatban szólalt meg Idáig legelőször, és akin a Közel hatvan évét Szilvia még úgy is látta, hogy A manusz összes frizuráját, Séróját erősen jampecosra formálta, és farmerjakója gallérját felhajtotta, szóval: Tóth Béla szerint ez olyan érzés, ez A visszafelé előre érzés valami olyasféle, mint Mikor a kocsink rátér végre egy sima, de ismeretlen útszakaszra, ámde abban már a régről ismert felszabadult élvezetet – Ó, az első beteljesedett szerelem mámore! –, mikor ezt fedezi fel magában a sofőr, az utazó, amikor már ismerőseként fogadja az út hajlatait, döcceneteit, amikor ellazítja magát ez az ember. Ó ilyenkor bal kezével Így, alulról lazán tartja a volánt, a könyökét pediglen Itt, a csípőjében támasztja meg, mikor már az idegen út burkolata Zenét bont a gumiabroncson keresztül, Ahogyan ezt most is lehetett érezni. Na hát ezt ő beérkezésnek, a beérkezés élvezetének mondaná: ő valami ilyesmit szeretett volna mondani, hogy ne már Valamilyen idegenség kötelességszerű mosolyokban feloldódó távolságtartása jöjjön – ahogy Pflumm Gábor foglalta össze Tóth Béla megsejtett mondanivalóját – Nem a rossz házasságokban élők nyúge és kolonca jöjjön – Vagyis, hogy kéne ezt mondanía, hogy hát ő, a Tóth Béla, ő aggregényként senkit meg ne sértsen – rövidebben: nem a nyűg, a kolonc, gúzs-kötelék, hanem inkább Szerelem-otthon-szabadság – Biztos van ilyen! –, no, ez az, aminek itt jönnie kell, ez lesz az igazi folytatás, ha nem túl bonyolult ez, amibe, gondolja, nemcsak neki, hanem másoknak is nagyon könnyű belebonyolódnia, különösképpen, amikor egy ilyen helyen kell

ezt elmondania, Egy ilyen féldeci után, egy ilyen helyen, ahol ő – már megbocsássák neki –, ahol ő már szinte valamennyi levélrezenésben érzékiséget, valami buja sikamlósságot, pihegést, igen, ő ilyesfélét érez – s Szilvia szerint a tekintetével, A séróját is megrázva a helyi asszonyoktól és lányoktól várt valami visszajelzést, merthogy Minket került a szemével.

Lám-lám – mondta Tunyogi úr –, ez is őt igazolja, hiába mondják egyesek – Egyébként helyesen! – hogy idegesítően zagyva, sületlen és nem is tudja milyen az, amire valójában emlékezni sem lehet, amibe A mi Tóth Bélánk annyira belelendült, hogy végül is Szilvi odament és lecsendesítette, azaz: Megkértem, figyeljen, nézzen már körül, mert Nagyon kínos lett, hogy Tartottuk a poharakat, Mindenki kezében ott a pohár, Azt várjuk, hogy szólaljanak meg az Erikáék, ő meg Beszél a világba, Hadonászik is, sőt hallgatókat is tud toborozni, hogy ő mikor, milyen lazasággal tartja a volánt, hogy kockakőút, gumibroncs-duruzsolás, és méghozzá mindezt valamilyen érzékiséggel kívánja összehozni –: hát ez Tényleg elképesztő, Hajmeresztő, mennyi bolond van a földön, Azt se tudtuk, sírjunk vagy röhögjünk önmagunkon, Hát hogy kiben mi lakik, Ez tényleg elképesztő, Micsoda egy társaság verődött össze! Mert Valóban ijesztő és elképesztő, de hát Így volt, sőt, még az is meglehet, hogy Mi raktunk már ott a helyszínen valamiféle rendet Tóth Béla szavai között, mert Az ember már csak ilyen: törekszik a rendre – mondta Pflumm –, igenis igényli a rendet, de Aztán meg kitörni szeretne abból: egyszer épít, egyszer rombol, csak a kettőt nem csinálja egyszerre, de meglehet, hogy ez sem igaz így, hisz mivel magyarázható például, amit Koleszárné s Kissné tett a második féldeci után, mikor otthagyták a Pflummékat –, amikor felrugták A hatok társaságát, s Tóth Béla mellé sodródtak, Natália pedig – Koleszárné – Ködöböcz Bandit szerette volna barátnője s Tóth mellé valahogy odaédesgetni, amiközben férjeiknek is mutogattak valamit, ámde azok – Érthetően – nem mozdultak, Kozmáékat nem hagyták magukra. Meg hát Volt itt minden, sok minden egyéb is! Nem lehet cél, elsorolni, felsorolni, megemlíteni az összes különlegességet viselkedésben és szóban, gesztusban, Sumákolásban – ahogy Dodi mondta –, Finom

szivatásban, tán még annyit érdemes felhozni, hogy Mi magunk is csak csodálkoztunk, Miért nem idegeskedünk, hogy ők miért nem izgulnak azon, Mi lesz kint a csomagjainkkal ebben a Nem is félhomályban, hanem sötétségben, s miért nem érdeklí őket különösebben, hogy Mi ez a bizonyos Megjöttek a táposok, csak nem valamiféle csúfolódás, mert Az hőtziher – ahogyan Dodi mondta –, hőtbiztos, hogy nem azok az édes csacska lánykák találták ki rájuk ezt a Nem is tudjuk, mit, hát nem a Lahota Anett leányai találtak ki ilyet, akik egyébként Fáradhatatlanul ismételték a dalaikat, amelyeket ma már nem adnak elő, amint azt Erikákék bejelentették Nekünk, akiknek száján olyan édesen csengett a Dobszerda, a Szerelemcsütörtök, minden. És a polgármester úr, a Szpivák József – Hát tiszta egy Huszti Péter! –, mintha megérezte volna, hogy A teret, ezt a Szórákoztatóközpontot előzőnlő angyalok – ahogyan Tunyogi úr mondta, aztán pontosított –, Azaz a felébredt vágy és kéj ugyancsak felébresztett démonai – hogy hát Ezek Nem tudják azért az összes embert olyan szédület felé terelni, mint Például Kiss-nét, Koleszárnét, Szilviát, a Tóth Bélát, Tunyogit, meg még legalább vagy tíz-tizenöt embert sikerült nekik, nos hát a Szpivák Józsi mintha megérezte volna, Mi történt itt valójában, Mibennünk, de még csak azt is, mi fog történni Ezekkel, Velünk később. Ezért aztán Vendéglátónk lecsengettetéseképpen ennek az egésznek azt találta ki, hogy megmagyarázza e harminchatoknak – Akik továbbra is csak harmincötök voltunk, méghozzá a Kobály Miklóssal és Szabadi Zsuzsával együtt –, megmagyarázza, hogy miként értendő a Lahota Anett kis csacska ikreinek jelszava, a zengő hangú szőkeségek újra s újra fel-felhangzó jelmondata, ez a Megjöttek a táposok, már Itt vannak a táposok, hogy hát Ezt senki ne érezze sértésnek, nehogy már azt higgye valaki, hogy itt sértegetik azokat, akiket idevárnak. Nem, ezt még csak véletlenül se gondolja senki, hisz egy nagyon kedves régi, családinak mondható kis emlékből maradt fenn ez a Megjöttek a táposok. A nyolcvanas évekből, mikor Teszéden is megjelentek – hát, Most így mondanám: megjelenhettek az Önök elődei –, igen, a legelső magyarországi turisták, akik akkor nem, ó, nem lehettek Efféle szabad turisták, hanem hivatalos

úton tartózkodtak itt, a Szovjetunióban, és csak nagy protekcióval engedélyezték a szüleiknek, hogy hát meghívassák őket ide, Teszédre. No, ebből az időből maradt fenn ez a kis nem-tudom-mi. Akkoriban történt, igen épp egy ilyen idelátogatáskor, egy kisebb mulatozáskor, amelyen Kristofóriék is jelen voltak – még hozzá a Zoltán nagyapja is eljött arra a találkozóra –, azon hangzott először el ez a tápos, de már ennek elmondását ő a kedves vendégfogadóra bízta, akik Ennél bensőségesebb keretek között mesélhetik el, hogy mi is ez a tápos – s Szilvia szerint A pofa úgy, de úgy nézett most már Miránk is, Kissné, Koleszárné felé szintén, Skirecki Margit szájára: ajakmozgására pedig úgy figyelt, hogy még az orrcimpája is mozogni kezdett, Ahogy azt a Tóth Bélái tette néhány perccel ezelőtt, úgyhogy: csak huuúú, phúú, meg háá, meg Mit lehet nekem még ehhez hozzátennem – mondta és kérdezte Szilvia, akinek Indulás előtti felkacagása a Tunyogi szerint Felért egy erotikus csábítással –, amiközben szőke-barna csíkozású haja megmozdult és intett –: semmit, neki, Szilviának ehhez nincs mit hozzátennie.

